

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενῆντα ἓνα,
πάντα κθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέροντα πολὺ.

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θά τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Μηνὸς Μαρτίου ἕκτη καὶ δεκάτη,
μυδενισταὶ σπουδαῖοι 'στὸ Παλάτι.

Ποῦντος τριάντα τέσσερα καὶ μὲ τρακόσ' ἀκόμη,
ἀπὸ ψοφύμια μπόλικά μοσχοδολοῦν οἱ δρόμοι.

Ἐνας κλητὴρ χωρὶς στολὴν μὲ τὸν ρευβῶδη Φασουλῆν.

(Ἦκε! 'στὸ Κοιμητήριον ὁ Φασουλῆς ρεμβάζει
καὶ κάθεται σιωπηλὸς καὶ οἶστρον κατεβάζει,
ὅταν κλητὴρ μὲ φράγκικα ἐμπρὸς του σταματᾷ
καὶ μ' ὕφος αὐστηρότατον τὸν Φασουλῆν ῥωτᾷ.)

Κ. — Εἰ πατριώτη, δὲν μοῦ λὲς τί κάνεις αὐτοῦ πέρα;
Φ. — Φιλοσοφῶ μὲ τοὺς νεκροὺς καὶ κοπανῶ ἀέρα.
Κ. — Αὐτὰ τὰ χάλτια δὲν περνῶν σ' ἐμένα, βρὲ ζαγάρι.
Φ. — Μὴ μὲ συγχύξης κι' ἄφες με νὰ βλέπω τὸ φεγγάρι.
Κ. — Τί θέλεις τὰ μεσάνυχτα εἰς τὰ Νεκροταφεῖα;
Φ. — Τῶν τεθνεώτων, κύριε, μ' ἀρέσ' ἡ συντροφία,
κι' ὅταν ὁ πέπλος τῆς νυκτὸς ἐξαπλωθῇ 'στὴν γῆν
ἐγὼ 'στὸ Κοιμητήριον ἐμβαίνω μὲ σιγὴν
καὶ δῶ ἂν ἔχῃ ὁ Φανὸς τῶν πεθαμμένων λάδι,
καὶ ἀνίστανται τοὺς νεκροὺς μονάχους 'στὸ σκοτάδι.
Εἰς τὸν αὐτὸν σήμερον εἰς τῆς νυκτὸς τὰς αὖρας
ἐπὶ τὴν πόλιν πῶς ἐσίμωσε κι' ἡ τελετὴ τῆς Λαύρας,
καὶ ἴλθα τοὺς προγόνους μου μὲ λόγια νὰ φουσκώσω
καὶ πάλιν, ὅπως πάντοτε, 'στὸ πόδι νὰ σηκώσω
τὰ γιγαντώδη φάσματα τοσοῦτων προπατόρων
καὶ ἀκούσουν τὸν ἐξάψαλμον τῶν ἐθνικῶν ρητόρων.

Κ. — Βρὲ ἄφησε, παληάνθρωπε, αὐτὰ τὰ παραμύθια,
κι' ἀπάνω σήκω γρήγορα καὶ λέγε τὴν ἀλήθεια.
Φ. — Σοῦ λέγω πάλιν, ἀδελφέ, πῶς μιά φορά τὸ ἔπος
καλεῖσμεν τοὺς προπάτορας ἐγὼ κι' ὁ Περικλῆτος,
μὰ κάποτ' ἔρχεται μ' ἐμᾶς κι' ὁ Δήμαρχος Φιλήμων,
κι' ἀνίσταται ἐκ τοῦ τάφου τοῦ πᾶς πρόγονος παντλήμων,
καὶ σὰν ἰδῇ τὰ μοῦτρα μας καὶ τὰλλα τὰ καλά μας
γυρίζει μὲς 'στὸ μνήμα τοῦ μὲ ἀναικτὰς παλάμας.
Κι' ἂν θέλῃς στάσου νὰ τοὺς ὀτρύνῃς πῶς θάδωξῃ ἓνας ἓνας
μὲ ἄρματα βαρύγδουπα καὶ τρίχας ὀρθωμένας.
Κ. — Ἡ τὴν ἀλήθεια λέγε μοῦ ὀρθήγορα, μαγκούφη,
ἢ θά σοῦ βγάλω σύρριζα τὸ κάθε σου πσουλεύρι.
Φ. — Ἐνῶ δὲ ἀρχισαν σκιαὶ ἀντὰ μου νὰ περνοῦν
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μοῦ ἤλθε κατὰ νοῦν,
ποῦ 'στὴν Βουλὴν ἐκήρυξε μὲ ὅλα τὰ σωστά του
πῶς εἰς τὸν τάφον ἤθελεν νὰ τρίξουν τὰ ὀστά του,
ἐὰν ποτὲ τοῦ ἔλεγε κανένας ἀναιδῶς
πῶς τοῦ Τρικουπῆ φαίνεται κατ' ὅλα ὁπαδός.
Τοιαῦτα ἐμερμήριζα κατὰ θυμὸν καὶ φρένα
ὅποταν ἤκουσα ὅστ' αὐτὰ νὰ τρίξουν ὁλοένα,
ἐσκέφθην δὲ πῶς ὁ νεκρὸς δὲν εἶναι 'στὰ καλά του.

και για να τρίξουν έξαφνα τα κούφια κόκκαλά του,
θα είναι βέβαια κι αυτός με το Κορδόνι φίλος,
και 'στου Τρικούπη τ'όνομα εξύπνησε όργιλος.
Κ.—Σε συλλαμβάνω, μασκαρά...

Φ.— Γιατί;
Κ.— Γι' αυτό που ξέρεις.
Φ.— Έάν μ'έν πταισα καλώς, άλλώς τί με δέρεις;
Κ.— Έσύ δ'έν είσαι, γάϊδαρε, που μ' άλλους τρέψ
[άντάμα

της Βασιλίσσης έστειλες με τρόπο ένα γράμμα,
και χρήματα έγύρευες να στείλ' ιδιαιτέρως
διά χειρός του Μεσσαλά σ' αυτό εδώ τό μέρος;
Φ.— Βρέ άιντε ξεφορτώσου με...

Κ.— Σκασμός και μη 'μιλήσης...
Έσύ, μωρέ, δ'έν έγραψες κρυφά της Βασιλίσσης
πώς είσαι τ'άχα χωρικός από την Μανωλάδα
κι' αν δ'έν σου στείλη χρήματα, ν' αφήση την Ελλάδα;
Φ.— Μπα! σε καλό σου, αδελφέ...

Κ.— Μή τον κουτό μου κάνης.
Φ.— Βρέ πήγαινε τον δρόμο σου και μη με χολοσκάνης.
Κ.— Κανένα φούσκο 'ξαφνικό 'στά μούτρα σου θ'
[άστράψω.

Φ.— Έγώ εις την Βασιλίσσαν τέτοια κακά να γράψω,
που είμαι δούλος της πιστός και χάνομαι μαζί της;...
έγώ, μωρέ, κι' αν φαίνωμαι του δρόμου φωμοζήτης,
κι' αν από πείνα κάποτε με 'δης να λαμπικάρω
κι' αν με πετάξουν σαν σκυλί 'στών σκουπιδιών τό κάρο,
ποτέ από τ' 'Ανάκτορα λεπτό δ'έν θα γυρέψω...

Κ.— Μου είπαν, αν αντισταθής, 'στό ξύλο να σε ρέψω.
Φ.— Έγώ, μωρέ, μηδενιστής, όπου κυλώ 'στό χώμα,
να με πατή ο Βασιλεύς και να με κάνη ληώμα;
έγώ, μωρέ, που ύμνησα τον ρέκτην Βασιλέα
εις όλας του τ'ας έορτάς και τ'α 'Ιωβιλαία,
κι' εθαύμασα τό πνεύμα του και τό λεπτόν του σκώμμα
και τόσα προτερήματα και άρετάς άκόμα;

Έγώ, μωρέ, μηδενιστής κι' άντάρτης μαχαιράς,
που 'έγινα θεότρελλος σχεδόν εκ της χαράς,
όπόταν μ' έβεβαίωσαν με γλώσσαν πειστικήν
πώς ξέρει ο Διάδοχος και την Λειτουργικήν,
κι' άργότερα σαν έμαθα πως παίζει μανδολίνον
εκ μέσης έμακάρισα τό μέλλον των Ελλήνων;
Έγώ, μωρέ, μηδενιστής κι' άντάρτης φλογερός,
όπου κανένας της Αύλης δ'έν μούφυγε χορός,
και πάντοτε με δέχονται ως πρώτον έν τοις πρώτοις
όλ' αί κυρίαί της τιμής κι' αυτός ο Κουντουριώτης;

Έγώ, μωρέ, μηδενιστής, Σαίν-Ζούστ και Ροδεσπιέρος,
που με φλογίζει ο γλυκύς της Βασιλείας έρως,
και μ' έστειλαν και δίπλωμα ιππότου λαμπροτάτου
με την χρυσήν ύπογραφήν του Μεγαλειστάτου;
Έγώ, μωρέ, που είμπορώ να βγαίνω δίχως ρούχο
και να πουλήσω κάθε τί και την γαιδούρα που'χω,
και Διογένης των οδών να μείνω ψωραλέος,
για να μη λείψη ο λουφές του φίλου Βασιλέως;

Έγώ, μωρέ, μηδενιστής, που με ψωμί κι' άλάτι
'μπορώ να στέχω σαν σκοπός απ' έξω 'στό Παλάτι,
χωρίς καν λόγον βλάσφημον να σκουζω και άράν,

κι' επί τ'α όπλα να καλώ άμέσως την φρουράν,
κι' αν μόνον από έντομον εκ των αυθαδεστάτων
ένοχληθουν τ'α πρόσωπα των Μεγαλειστάτων,
Και τί με μέλει, αδελφέ, αν πρό τ'οσούτου χρόνου
την Μανωλάδα νέμεται τό κόσμημα του θρόνου,
κι' αν δώσουν 'στών Διάδοχον δεκάξη Μανωλάδες,
μά δ'έν θα λείψουν και για μέ ή δανειακές βελλέτες;
Έγώ πιστός ύπήκοος την κεφαλήν μου κλίνω,
αν δ'έν ο θρόνος τό ζητή και τό πουγγί μου λύνω,
και τώρ' αγάλλομαι κι' έγώ, τό άγθος της άρας
που τελετάρχης έγινε ο κύριος Βουδούρης,
και με την ράβδον την χρυσήν, που κάτι τί σημα
την ποιμνην την Βασιλικήν κι' έμένα θα ποιμαίνω.
Κ.— Βρέ τείναι τούτα που μου λές;...

Φ.— Σου 'μιλήσα...
και μη καθόλου των νεκρών ταραττής τ'α όστα.
Κ.— Έχω ρητήν διαταγήν νά'λθω να σε συλλάβω.
Φ.— Έμένα τον Βασιλικό, του Παλατιού τον...
Κ.— Έσένα τον μηδενιστή, τον ψωροδιακονιάρη.
Φ.— Ποιος, αδελφέ, σ' έπούλησε για πράσινο χρυσάφι;
Κ.— Εκείνος είσαι...

Φ.— Ποιος, μωρέ;...

Κ.— Που 'στειλες τό γράμμα...
Φ.— Πώς θα γλυτώσω απ' αυτό τό φοικαλέν;
Έγώ δ'έν είμαι, μάτια μου, εκείνος που γυρεύεις
και άφησέ με ήσυχο κι' άδίκως μη με ρέδης.

Κ.— Έγώ μ' αυτά τ'α φράγκικα σου έκανα καρδιά,
κι' έννόησα πως τριγυρνάς σ' αυτά εδώ τ'α μέρη
να 'δης αν ή Βασιλίσσα σου 'στειλε παράδες...

Φ.— Ω συμφοραί άνέλπιστοι σ' έμάς τους φουκαλάδες...
Δ'έν π'ας, μωρέ, κωλόκουρο να πάρης της Αργυρίας
άλλ' άδίκ'α φορτόνεσαι 'στην ράχη του τυγχόντος
και μυστικούς μηδενιστάς κι' άντάρτας όναιρείς
φτου! φτου! άλλά μπελιάβερσιν, και άιντε να...

Κ.— Μωρέ άκόμη τσαμπουνάς και άλλ' άντάρτες...

'Στόν 'Αλεξάνδρου γρήγορα χωρίς μιλή να γυρίσεις.
Φ.— Αλλά γιατί, βρέ τζόγια μου;

Κ.— Δ'έν θα σου δώσουν...

Φ.— Πήγαινε 'πίσω, διάβολε, και άχυρα δ'έν τρώ.

Κ.— 'Στόν 'Αλεξάνδρου γρήγορα για να μην...

Φ.— 'Ω 'ξαφνικό σου, Φασουλή, τό πρόσμενες και...

(Ο Φασουλής απάγεται εις την 'Αστυνομίαν
κι' άμέσως τεσσαράκοντα πασχάζει παρά μίαν...
μά τέλος απολύεται από τό δεσμοτήριον
κι' όρκίζεται εις τ'ας σκιας πατέρων βρυκολάκων
πως άλλοτε δ'έν θα φανή κατά τό Κοιμητήριον
που κρύπτονται μηδενισταί 'στά έγκατα των λησών.)

'Στό φύλλον τό έρχόμενον τό Κατηγορητήριο
για τον Τρικούπη τον Τζών-Μπούλ, αυτόν τον...

Της Βουλής τα πρακτικά,
άληθώς δημαντικά.

Ο Τρικούπης εις τό βήμα με κινυτάπια και χροτιά,
και σηκνέει ο καθένας τ'α μεγάλα του αυτιά.

Ο Τρικούπης εις τό βήμα τ'α φουλά του κορδόνει
και τραβ'α τον διάβολό του τό καυμένο τό Κορδόνι.

Ο Τρικούπης άγριεύει και τον τόνον του έντείνει
και ταύτη του Καραπάνου τό τ'α κάνει τελατίνι.

Ανταρξάζεται και χάσκει των πατέρων ή Βουλή
κι' έρεθίζεται του πρώτου Κορδονάτου ή χολή,
και ακούεται ή γλώσσα του ένδόξου Στρατηλάτου
να παρλάρη δι' εκείνα τ'α βαρβάτα κόκκαλά του,
και να λέγη πως θα τριέξουν εις τον τάφον του μ'ά' μέρα,
αν του 'πουν πως τον Τρικούπη έμυμήθη εδώ πέρα.

Και φωνάζει και φωνάζει και τον γόφο του βατσά,
μα κι' αυτό του Καραπάνου συχνοτρίζουν τ'α όστα,
και κατόπιν του Ζαΐμη, Δεληγιώργη, και των άλλων,
που μ'ας άνοιξαν τ'α 'μάτια, που μ'ας 'χόρτασαν ψωμί,
και ακούεται άντάρα κι' ένα τριέξιμο κοκκάλων,
που σηκώνεται ή τρίχα του ανθρώπου πιθαμή.

Βγάλε σπίνες, Θεοδώρακη, κι' από 'μάτια και ρουθούνια,
όπως πάντοτε και τώρα εις τ'α πατρια να μένης,
κι' όταν κάποτε τ'α βρίσκη τό Κορδόνι σου μπαστούνια,
εις τ'α θάνατα όστα σου πασευθής να ξεθυμαίνης,
και ν' αλλάξης του Τρικούπη Παναγίαν και Χριστόν
με τό τρίξιμον εκείνο των μεγάλων σου όστών.

Όμιλει ο Θεοδώρακης, τό άνήμερον θηρίον,
και βρυκολάκες σ'αλλάζουν από ένα κι' άλλον λάκκο,
και άκου'α τ'α παλινάκια ο λαός των θεωρείων,
κι' ο Ζερβός αποκοιμάται κι' ο Δαγρές ρουφά ταμπάκο,
που φτενίσματα τον πιάνουν κάθε τόσο ξαφνικά
σαν 'μιλή ο Καραπάνος για τ'α Οικονομικά.

Ο Τρικούπης κατεσπάρη κι' απολέσθη κατά κράτος
κι' ή πατρίς τον Θεοδώρακήν καμαρώνει άοράτως,
ο δ'έ γαύρος Στρατηλάτης, νικητής και τώρα πάλιν,
εις τό σπ'ητι του γυρίζει κουρασθείς από την πάλην,
κι' ένω τριέξουν 'στό κοσβάτι τ'α διάσημα όστα του
μιά φωνη του ψιθυρίζει νά'λθη 'λίγο 'στά σωστά του.

**Ἐστὴν Ἑλισσάβετ τῆς Αὐστρίας
μετὰ πολλῆς φιλοπατρίας.**

Ἦ Ἑλισσάβετ προσφιλὴς, ἀσίκισσα γυναῖκα,
μεγάλῃ Αὐτοκράτειρα καὶ ὀλίγον τι ζευξέκα,
ποῦ ἡ καρδιά σου ἡ χρυσὴ ποτὲ δὲν σκελετίζεται,
ποῦ γὰρ τοὺς ὑπηκόους σου καὶ μὲν καὶ σὺ δὲν βάζεις,
καὶ παραιτεῖς τὸν ἄνδρα σου μ' ἐκείνους νὰ σκοτίζεται
καὶ σὺ γυρνᾷς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ μόνῃ σου ρεμβάζεις.

Κακὸν καιρὸ ἐδιάλεξες νὰ ἔλθῃς ἑστὴν Ἑλλάδα
καὶ νὰ ἰδῇς τὴν εὐκλειαν τῆς χώρας τῆς εὐάνδρου . . .
μηδενιστὰι ἔσφύτρωσαν καὶ ἐδῶ εἰς τὴν Παλλάδα,
καὶ κατ' αὐτὰς συνέλαβες δρῶ τρεῖς ὁ Ἀλεξάνδρου,
καὶ εἰς ἄλλους τόπους πῆγαινε, ἂν θέλῃς τὸ καλὸ σου,
πρὶν ἵστα καλὰ καθούμενα εὐρῆς τὸν διὰβόλῃ σου.

Ἐν τούτοις, Αὐτοκράτειρα, ὡς ποῦ ν' ἀναχωρήσῃς,
δὲν πρέπει μόνῃ καὶ πεζῇ νὰ βγαίνῃς πουθενά,
διότι τώρα ἔχομεν ἐπιδημίαν λύσσης
καὶ λυσσασμέν' οἱ ἄνθρωποι ἐπῆραν τὰ βουνά,
καὶ ἐλύσσαζ' ἕνας γαῖδαρος καὶ ἵππὸ Βατραχονῆσι,
καὶ κινδυνεύει ὁ καθεὶς πεζὸς νὰ ξεκινήσῃ.

Μὴν ἐπισκέπτεσαι πεζὴ τοὺς ταφους προπατόρων
μὲ τὴν κυρίαν κόρην σου καὶ μὲ τὸν Σαλβατόρων,
διότι, Αὐτοκράτειρα τῶν κραταιῶν Ἀψβούργων,
ἂν εἰς τὸν δριμύτον δαγκωθῇς ἀπὸ λυσσῶντα μοῦργον,
γὰρ λυσσασμένους δὲν κρατεῖ ὁ Θεοδώρης κονδύλι,
καὶ ἵππὸν Γαστερ δὲν θὰ βρεθῇ κανέναν νὰ σὲ στείλῃ.

Κανένα δὲν αὖ θάνεται ὁ Θεοδώρακης οἶκτον
πρὸς τὰ δεινοπαθήματα τοσοῦτων λυσσοδήκτων,
καὶ παῦσε ἑστὴν πρωτεύουσιν πεζὴ νὰ τριγυρίζῃς . . .
ὅ,τι μᾶς βγάζει μὴ στιγμὴ ὁ χρόνος δὲν τὸ φέρνει . . .
τὸν τόπον μᾶς πολὺ καλὰ θαρρῶ πῶς τὸν γνωρίζεις,
Κορδόνι, οὐρός, κοπριά, καὶ δόξα ὅσο πέρνει.

Ναί, φίλῃ Αὐτοκράτειρα, νὰ φύγῃς παρευθὺς,
ἀμέσως τὰ μπαγάγια σου μὲ τρόπον νὰ μαζέψῃς,
καὶ ἐδῶ νὰ ἔλθῃς ἄλλοτε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇς
καὶ μὲ τοῦ Παρθενῶνος μᾶς τὴν δόξαν νὰ χαζέψῃς,
διότι τῶρ' ἀπὸ παντοῦ ἐβρώμησε μπαροῦτι
καὶ τὴν Ἑλλάδα πλημμυροῦν λυσσοδήκτοι καὶ Βροῦτοι.

**Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Ὁ Γιάννης Ἀηδονόπουλος, ὁ ράπτῃς ὁ μεγάλος,
ὁποῦ μ' αὐτὸν ἑστὴν ραπτικὴν δὲν παραβγαίνει ἄλλος,
ποῦ καὶ ἕνας ξένος συγγραφεὺς ἀκόμη τὸν συγκρίνει
μαζὶ μὲ τὸν Δυσσοτοῦ, τὸν φραγκορράπτῃν Γάλλον,
καὶ ὡς ποῦ νὰ πῇς πάτερ ἡμῶν σὲ βγάζει φημιναί
καὶ ἔτσι ἵππὸν κόσμον φαίνεσαι μὲ κόρδωμα μεγάλον,

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν οἷς κάνα — πῶς ἵππὸν σπῆτι μὲν ἀνέβη,
ἑστὴν Νεάπολιν ἀπάρω — καὶ ἀπὸ τοῦδε σφύρορεται
μὲ ξενοδοχεῖο Ἑὲδη, — δρῶ ἵππὸν Λάδι τρεῖς ἀπὸ Ἑὲδη,

αὐτὸς ὁ Ἀηδονόπουλος, ἡ δόξα τῶν ραπτῶν,
πάσης στιλπνῆς κομψότητος καὶ χάριτος ἐστία,
ποῦ κάνει καὶ τὸν κοιλαρὴν τὰ μάλιστα λεπτὸν
καὶ ἐνῶ τὸ ροῦχο σου μετρᾷ σου λέγει καὶ ἀστεία,
νέα κασμίρια ἔφερε καὶ πάλιν τοῦ συρμού,
ποῦ ἄλλο εἶναι νὰ τὰ δῇς καὶ ἄλλο νὰ τὰ κόψῃς,
καὶ ἐμπρὸς ἵππὸν Ἀηδονόπουλον, εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμού,
ὁ κάθε κομψεύμενος ἀστὸς τῆς πρωτεύουσας.

Κυρίαί, ποῦ τρελλαίνεσθε μὲ τὴν σοφὴν Εὐρώπην,
ἀμέσως ἑστὴν Φιλόκαλον γραφῆτε Πηνελόπην,
τὸ μηνιαῖον Σύγγραμμα τὸ Περιοδικόν,
τὸ κάλλιστον ἵππὸν εἶδος τοῦ καὶ δὴ μοναδικόν.
Εἰς τοῦτο δὲ θὰ εὑρετὲ πολλὰς πληροφορίας
καὶ πάντα ἐκλεκτὸν συρμὸν κομψῆς κοκεταρίας,
καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα τὸ πρῶτ' ἕως ἵππὸν ἄλλο βράδυ
τὴν μόδαν τὴν Παρισινήν θὰ δῇτε καὶ θὰ μάθετε . . .
τὸ Σύγγραμμα ἐκδίδεται ὑπὸ Ἀλεξιάδῃ,
ποῦ ἑστὴν πλατεῖαν τὴν γνωστὴν τοῦ Λουδοβίκου κάθηται.

**Σύστημα τοῦ Φασουλῆ,
Φιλοσοφικὸν πολὺ.**

Ἰδὼν καλῶς ὁ Φασουλῆς μὲς ἵππὸν ἄλλα ξαφνικὰ
πῶς ἔχουν χάλι δυνατὸ τὰ οἰκονομικά του.
ὁποῦ σαστίζει μὲ αὐτὰ καὶ αὐτὸς ὁ Καραπάνος
καὶ κάθε διαχειριστὴς κἂν ὑψηλὸς κἂν νάνος.

Ἰδὼν καὶ τὰ μουρέλια του πῶς ἔγιναν μεγάλα
καὶ δὲν μποροῦν νὰ τρέφονται μὲ τῆς γαϊδούρας γάλα,
ἰδὼν πῶς εἶναι κίνδυνος καὶ ἐκεῖνος νὰ φοβήσῃ,
ἐσκέφθη Πλάτων νὰ γενῇ καὶ νὰ φιλοσοφήσῃ.

Διὸ προτοῦ φαμελικῶς ὁ τάλας τὰ κορδῶση
καὶ ἡ φιλοσοφία του νὰ πάῃ ἵππὸν χαμένα,
δρῶ τῶμους ἀπεφάσισε καὶ πάλιν νὰ ἐκδῶσῃ
μὲ στίχους φιλοσοφικοὺς, πρὸς τρεῖς δραχμὰς τὸν τόμον.

Δι' ὅσους ὅμως κατοικοῦν ἵππὸν Ἐξωτερικόν
ἡ συνδρομὴ πληρῶνεται μὲ φράγκον Γαλλικόν.

Καὶ ὅστις Ἑλλὰν κἂν τοὺς τόμους τούτους
προπληρώσῃν χρειάζετ' ἵππὸν συνδρομὴν νὰ στείλῃ,
ἀλλὰ πᾶσαν ἐντροπὴν ὁ Φασουλῆς ἀφίνει
καὶ ὅλους θὰ τοὺς δέχεται τοῦ κάρου τὸ κοφίνον.

Τοιαῦτα ὁ φιλοσοφὸς εἰς γνῶσιν ὅλων φέρει.
γνωρίζων τὸ φιλομνησκὸν ἐκάστου κανονιέρῃ.
Καὶ τῶρ' ἵππὸν τοῦ Φασουλῆ, τελείως ἀγραμμάτω
ὡς κηδεμῶν του ὁ Σοῦρ ἵππὸν ἐγγράφει τὸνομά του.